

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 255/2014-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. mája 2014 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti PALADIUM GROUP, s. r. o., Gemerská 3, Košice, zastúpenej advokátom JUDr. Petrom Filipom, konateľom spoločnosti Advokátskej kancelárie H.I.F., spol. s r. o., Na vřšku 2, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 141 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Sžf 95/2012, 3 Sžf 96/2012 zo 6. novembra 2013 a takto

rozhodol:

Sťažnosť spoločnosti PALADIUM GROUP, s. r. o., odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. februára 2014 doručená sťažnosť spoločnosti PALADIUM GROUP, s. r. o. (ďalej len

„sťažovateľka“, v citáciách aj „žalobca“), vo veci namietaného porušenia práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 141 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ v citáciách aj „porušovateľ“) sp. zn. 3 Sžf 95/2012, 3 Sžf 96/2012 zo 6. novembra 2013 (ďalej aj „namietaný rozsudok“).

2. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka je v procesnom postavení žalobcu v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí žalovaného Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky, Bratislava č. I/223/16748-116808/2011/999608-r zo 14. novembra 2011 a č. I/223/16748-116812/2011/999608-r zo 14. novembra 2011, ktorými potvrdilo dodatočné platobné výmery Daňového úradu Košice IV z 26. mája 2011 (za rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie máj 2009 a september 2009).

Predmetná vec bola vedená Krajským súdom v Košiciach (ďalej len „krajský súd“), ktorý po spojení oboch žalôb na spoločné konanie rozsudkom č. k. 7 S 6/2012-59 z 5. septembra 2012 žalobu zamietol. O odvolaní sťažovateľky rozhodol najvyšší súd namietaným rozsudkom zo 6. novembra 2013 tak, že potvrdil prvostupňový rozsudok z 5. septembra 2012.

3. Podľa názoru sťažovateľky „jednostranné prijatie argumentácie žalovaného, za súčasnej absencie úvah, ktorými sa súd spravoval pri hodnotení dôkazov determinuje následnú nepresvedčivosť celého rozhodnutia. Toto je arbitrárne a týmto momentom je problematické aj správne zamerať dôvody odvolania, keďže v rozsudku chýba, ako sa súd vyrovnal s dôvodmi samotnej žaloby, ktoré v našom prípade krajský súd a následne i súd najvyšší úplne ignoroval.

V súvislosti s vyššie uvedenými skutočnosťami možno konštatovať, že porušovateľ svoje rozhodnutie riadne neodôvodnil, rad dôkazov predložených sťažovateľom bezdôvodne ignoroval a zároveň vyžadoval dôkazy, ktorými sťažovateľ disponovať ani nemohol. Svoje

rozhodnutie vydal v rozpore s ustálenou judikatúrou, nakoľko vyššie uvedené rozhodnutia súdov vydané v obdobných prípadoch buď úplne ignoroval, alebo ich aplikoval nesprávne. Týmto momentom je nepochybné, že namietané rozhodnutie porušovateľa nespĺňa zákonom stanovené kritériá, je arbitrárne a jeho vydaním bolo neoprávnene zasiahnuté do našich práv garantovaných ako Ústavou SR, tak aj Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd.“

4. Na podporu svojich tvrdení sťažovateľka poukázala najmä na rozhodnutie najvyššieho súdu vo veci vedenej pod sp. zn. 3 Sžf 1/2011, Súdneho dvora Európskej únie z 21. júna 2012 vo veciach sp. zn. C-80/11 a sp. zn. C-142/11, rozhodnutia ústavného súdu (vo veciach sp. zn. II. ÚS 6/00, I. ÚS 238/06, III. ÚS 305/08) a Ústavného súdu Českej republiky (IV. ÚS 666/02), ako aj poukazom na právnu teóriu prezentovanú v odbornej literatúre.

5. Ako dôkazový materiál sťažovateľka k sťažnosti pripojila rozsudok krajského súdu č. k. 7 S 6/2012-59 z 5. septembra 2012 a namietaný rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sžf 95/2012, 3 Sžf 96/2012 zo 6. novembra 2013.

6. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1. Postupom a rozsudkom Najvyššieho súdu... v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Sžf 95/2012, 3 Sžf 96/2012 bol porušený článok 46 ods. 1 v spojitosti s článkom 1 ods. 1, článkom 2 ods. 2, článkom 141 ods. 1 Ústavy... a článok 6 ods. 1, článkom 13 Dohovoru...

2. Rozsudok Najvyššieho súdu... zo 6. 11. 2013, sp. zn. 3 Sžf 95/2012, 3 Sžf 96/2012 sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie a rozhodnutie.

3. Obchodnej spoločnosti PALADIUM GROUP, s. r. o. priznáva náhradu trov právneho zastúpenia...“

II.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 1 ods. 1 ústavy Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát... Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákona. Podľa čl. 141 ods. 1 ústavy v Slovenskej republike vykonávajú súdnictvo nezávislé a nestranné súdy. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo... prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch... Podľa čl. 13 dohovoru každý koho právo a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinný prostriedok nápravy pred národným orgánom...

9. Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. Predmetom posudzovanej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky, že postupom najvyššieho súdu v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 3 Sžf 95/2012, 3 Sžf 96/2012

a jeho rozsudkom zo 6. novembra 2013 boli porušené jej v sťažnosti označené práva (body 1 a 6).

11. Zo sťažnosti možno vyvodiť, že sťažovateľka namieta porušenie svojich v sťažnosti označených práv postupom najvyššieho súdu a jeho rozsudkom (ktorým potvrdil prvostupňové rozhodnutie), najmä tým, že sa stotožnil s faktickými a právnymi názormi a závermi krajského súdu (a tým aj vo veci rozhodujúcimi správnyimi orgánmi, pozn.), ktoré však podľa názoru sťažovateľky vyplývalo z nedostatočne zisteného existujúceho skutkového stavu veci a následne z jeho nesprávneho právneho posúdenia (pozri tiež bod 3).

12. Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu (ako aj práva na spravodlivý proces) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03, I. ÚS 334/08).

13. Pokiaľ ide o sťažovateľkou namietané porušenie jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru označeným rozhodnutím najvyššieho súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov. V právomoci ústavného súdu zostalo následne iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci najvyššieho súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o odvolaní sťažovateľky rozsudkom sp. zn. 3 Sžf 95/2012, 3 Sžf 96/2012 zo 6. novembra 2013 sú zlučiteľné s označeným článkom ústavy a dohovoru.

14. Po oboznámení sa s obsahom namietaného rozsudku najvyššieho súdu ústavný súd dospel k záveru, že najvyšší súd svoje rozhodnutie, ktorým potvrdil rozsudok krajského súdu ako vecne správny, náležite odôvodnil, čo potvrdzuje jeho argumentácia vychádzajúca z v konaní zistených skutkových záverov a na tomto základe vyvedených právnych záverov. Najvyšší súd najskôr oboznámil výsledky konania správnych orgánov v predmetnej veci, podstatu odvolacích námietok sťažovateľky a stanovisko žalovaného Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky k nim:

„Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Košiciach zamietol žalobu žalobcu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí žalovaného č. 1/223/16748-116808/2011/999608-r a č. 1/223/16748-116812/2011/999608-r zo dňa 14. 11. 2011, ktorými potvrdil dodatočné platobné výmery Daňového úradu Košice IV č. 698/230/38684/11/Tak a č. 698/230/38727/11/Tak zo dňa 26. 05. 2011, ktorými bol podľa § 44 ods. 6 písm. b/ bod 1 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov vyrubený rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie máj 2009 v sume 88.179,76 eur a za zdaňovacie obdobie september 2009 v sume 94.259 eur.

Rozsudok odôvodnil tým, že v prípade všetkých faktúr, ktoré žalobca v žalobách uvádzal, deklarované množstvo vykonaných služieb subdodávateľským spôsobom ani v jednom prípade nebolo preukázané, teda nebola naplnená materiálna stránka ustanovenia §49 a 51 zákona o DPH. Ak daňový subjekt v daňovej kontrole nevie preukázať, resp. sa nepamätá na svojich subdodávateľov, pričom 80 % fakturovaných súm tvorili práve sporné prípravné práce v takom rozsahu, v akom ich aj uviedol žalovaný vo svojich rozhodnutiach, nie je možné uznať žalobné námietky žalobcu, ktorými sa snaží tvrdiť, že deklarované množstvo vykonaných prác bolo skutočne odovzdané. Predchádzajúci konateľ

RATIMEX SLOVAKIA s. r. o. nevedel preukázať ani to, kedy a aké doklady odovzdal novej konateľke tejto obchodnej spoločnosti. Stanovenie podmienok spolupráce pri nákupe komerčných elementov vo vysielaní elektronických médií, printových a rozhlasových médií, in door a out door reklamných plôch v zdaňovacom období podľa zmluvy o vykonaní reklamy ešte neznamená, že na strane dodávateľa RATIMEX SLOVAKIA s. r. o. prostredníctvom svojich subdodávateľov bez preukázania ďalších dodávateľských subjektov, s ktorými táto obchodná spoločnosť reálne komunikovala, by mala preukazovať, že došlo k zdaniateľnému plneniu na strane daňového subjektu (žalobcu). Obchodná spoločnosť RATIMEX SLOVAKIA s. r. o. v daňovom konaní nevedela preukázať fakturované služby, keďže tieto si objednávala u viacerých dodávateľov, pričom konateľ tejto obchodnej spoločnosti si nepamätal na mená dodávateľov. Osobne ich nepoznal a neboli to ani jeho známi, nakontaktoval sa na nich iba cez internet. Obchodná spoločnosť TRANSDIRECT s. r. o. takisto pri výsluchu konateľa tejto spoločnosti uviedla, že si nepamätá svojich dodávateľov. Krajský súd ďalej z predložených CD časť billboardov zistil, že dátum vykonania snímok dokumentujúcich umiestnenie billboardov k reklamným kampaniam je v mnohých prípadoch skorší, než je kontrolované zdaňovacie obdobie, t. j. január až december 2009. Ide o roky 2008, 2004.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie... Má za to, že všetky podmienky formulované v zákonných ustanoveniach, ktoré mal podľa žalovaného, ako i krajského súdu porušiť naopak splnil. Na predložených faktúrach sú správne uvedené všetky zákonom ustanovené položky a súčasne jednoznačne deklarujú, že k jednotlivým zdaniateľným plneniam skutočne došlo.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že z predloženého spisového materiálu zistil, že dôkazy predložené žalobcom (faktúry, zmluvy o vykonaní reklamy, reklamné prospekty) nepreukázali reálnu existenciu obchodných prípadov...

Pokiaľ existuje celý rad dôkazov dokumentujúcich, že predmetné faktúry majú reálny základ, ktorú skutočnosť uvádza žalobca v odvolaní, bol povinný ich správcovi dane v priebehu kontroly predložiť. Tvrdenie žalobcu o zaplatení dodávky tovaru, ktorý bol predmetom sporných faktúr, ako aj plnenie si odvodových povinností dodávateľom, na ktoré poukazuje žalobca ešte nepreukazuje aj uskutočnenie deklarovovaných obchodov. V tomto prípade pre nespôluprácu dodávateľa, spoločnosti RATIMEX SLOVAKIA s. r. o., správca

dane nemohol preveriť, či sporné faktúry boli zaúčtované v jeho účtovníctve a príslušné daňové povinnosti boli splnené...“

Svoje rozhodnutie odôvodnil najvyšší súd takto:

«Najvyšší súd... ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, ďalej len „O. s. p.“) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa postupom podľa § 250ja ods. 2 veta prvá O. s. p. a následne po tom, ako bolo verejné vyhlásenie rozsudku oznámené na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke Najvyššieho súdu... www.nsud.sk najmenej päť dní pred jeho vyhlásením (§ 156 ods. 3 O. s. p., § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p.), vyhlásil vo veci rozsudok, ktorým podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O. s. p. v spojení s § 219 O. s. p. potvrdil rozsudok Krajského súdu... č. k. 7S/6/2012-59 zo dňa 05. 09. 2012.

Najvyšší súd pri preskúmaní zákonnosti napadnutého rozhodnutia nezistil existenciu zásadnej právnej otázky, ktorú by bolo nevyhnutné judikovať. Spor sa týka skutkového stavu a preukázania existencie zdaniteľného plnenia. V konaní neboli naplnené skutočnosti pre presun dôkazného bremena na správcu dane v zmysle výkladových princípov z rozsudku najvyššieho súdu vo veci Iron Club sp. zn. 3 Sžf/1/2011 ASPI JUD 65295 SK.

Daňový subjekt vyčerpal vlastné dôkazné bremeno, ak disponuje existenciou materiálneho plnenia, má tomu zodpovedajúcu faktúru a prílohy s podrobným položkovitým opisom druhu a ceny dodaných služieb a tovarov od určitého dodávateľa.

Na preukázanie opaku v dôsledku skutočností, ktoré nastali u platiteľovho dodávateľa a jeho subdodávateľov znáša dôkazné bremeno i dôkaznú núdzu správca dane.

Podľa § 29 ods. 8 zák. SNR č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov daňový subjekt preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom.

Uskutočňovanie zdaniteľných plnení je ekonomická činnosť plne pod kontrolou daňového subjektu. Vzhľadom na to daňový subjekt ako platiteľ dane má možnosť si obstarat' dostatočný počet dôkazov, ktoré zabezpečia preukázateľnosť uskutočneného zdaniteľného plnenia správcovi dane, ktorý v rámci daňovej kontroly preveruje skutočnosti

rozhodujúce pre určenie dane (§ 15 ods. 1 zák. SNR č. 511/1992 Zb.). Odpočítanie dane nenastáva ex lege, ale je právom platiteľa dane (pojem „môže“ § 49 ods. 2 zák. č. 222/2004 Z. z.), ktoré právo je spojené s dôkaznou povinnosťou platiteľa dane. Prenos dôkaznej povinnosti z daňového subjektu na správcu dane je výnimkou, ktorá je ustaľovaná judikatúrou vnútroštátnych súdov na základe judikatúry Súdneho dvora Európskej únie.

Preukázanie materiálnej existencie zdaniteľného plnenia a jeho použitie platiteľom dane na uskutočňovanie zdaniteľných plnení je esenciálnou podmienkou pre odpočítanie. Pri preukazovaní je významný aj charakter zdaniteľného plnenia. V danom prípade nehmotný charakter prijatých reklamných služieb.

Spornou skutkovou otázkou v konaní bolo vyhodnotenie, či v danom prípade došlo k zdaniteľnému plneniu podľa zákona č. 222/2004 Z. z., k dodaniu reklamných služieb žalobcovi spoločnosťami RATIMEX SLOVAKIA s. r. o. a TRANSDIRECT s. r. o. subdodávateľským spôsobom, ktorého predmetom podľa zmluvy o vykonaní reklamy malo byť stanovenie podmienok spolupráce pri nákupe komerčných elementov vo vysielaní elektronických médií, printových a rozhlasových médií, indoor a outdoor reklamných plôch.

Vzhľadom na to, že dodávatelia žalobcu nevedeli identifikovať svojich dodávateľov (subdodávateľov žalobcu), pričom nemali ani žiadnych zamestnancov, a ich účtovníctvo nie je k dispozícii, dodanie služieb žalobcovi je pochybné. Za danej situácie dôkazné bremeno preukázania zdaniteľných plnení zaťažuje žalobcu. Preukázanie zdaniteľných plnení uskutočnených subdodávateľským spôsobom môže byť pre žalobcu problematické, keďže nejde o služby, ktorých výstupom by bol konkrétny hmotný produkt. Avšak je v záujme daňového subjektu, aby nad rámec svojich bežných obchodných potrieb zhromažďoval dôkazy, ktoré môžu preukázať, že k dodaniu služieb skutočne došlo, keďže si uplatnil nárok na odpočet dane.

V prípade sporných daňových transakcií sa uskutočňuje aj podporný test existencie jej ekonomickej podstaty.

S poukazom na zásadu skutočného obsahu skutočnosti rozhodujúcej pre určenie dane (§ 2 ods. 6 zák. č. 511/1992 Zb.) sa však tieto transakcie javia ako umelé, bez ekonomického obsahu. K štatistikám sledovanosti, počúvanosti a čítanosti správca dane uvádza, že jednotlivé média si vykonávajú vlastné štatistiky, resp. ich pre nich vykonávajú iné subjekty. Napríklad štatistiky jednotlivých televízií sú vykonávané na základe people metrov

umiestnených v domácnostiach. Na základe takéhoto prieskumu sú vypracované Štatistiky sledovanosti, ktoré majú televízie k dispozícii. Rovnako si prieskum počúvanosti a počúvanosti vykonávajú rozhlas a printové médiá. Takéto prieskumy realizujú subjekty ako MEDIAN SK. s. r. o., ktorý zverejňuje výsledky na svojej internetovej stránke www.mediansk.sk. Údaje takéhoto druhu sú zverejňované aj na internetovej stránke www.medialne.sk. takže kontrolovaný daňový subjekt mohol získavať dáta z ich stránok a nie objednávať si tieto služby od iných subjektov. Kontrolovaný daňový subjekt síce predložil štatistiky sledovanosti, počúvanosti a čítanosti, čo je len konečný produkt. Kontrolovaný daňový subjekt nepreukázal, kto realizoval návrh a výrobu TV spotov, rádio spotov a ich adaptáciu a prepis pre jednotlivé stanice, mediálne plány jednotlivých staníc, monitoring návrh a umiestnenie reklamy v printových médiách, mediálne plány jednotlivých printov tlače a pod. Z dôvodu neosvedčenia ekonomickej podstaty presun dôkazného bremena z platiteľa dane na správcu dane nie je možný.

Najvyšší súd preto konštatuje, že daňové orgány v danom prípade vychádzali zo správneho rozloženia dôkazného bremena a v konaní neboli osvedčené dôvody pre presun dôkazného bremena z daňového subjektu na správcu dane.»

Predmetné rozhodnutie najvyššieho súdu (nadväzujúce na právny názor krajského súdu a vo veci konajúcich správnych orgánov) obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplýva z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej, alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti

(IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). Ústavný súd sa v tomto ohľade stotožňuje s najvyšším súdom prezentovaným právnym názorom, podľa ktorého preukázanie materiálnej existencie zdaniteľného plnenia a jeho použitie platiteľom dane na uskutočňovanie zdaniteľných plnení (ich charakteru) je esenciálnou podmienkou pre odpočítanie dane, ktoré nenastáva *ex lege*, ale je právom platiteľa dane.

15. Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozsudku presvedčil, že najvyšší súd sa námietkami sťažovateľky zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ v tomto konaní dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

16. Ústavný súd na záver poznamenáva, že dôvody rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sžf 95/2012, 3 Sžf 96/2012 zo 6. novembra 2013 sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Toto rozhodnutie nevykazuje znaky svojvôle, nevyhodnocuje nové dôkazy a právne závery, konštatuje dostatočne zistený skutkový stav, k čomu najvyšší súd dospel na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, IV. ÚS 110/03). Ústavný súd ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

17. Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovaným rozhodnutím najvyššieho súdu a namietaným porušením základného

práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť v tejto jej časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

18. Ústavný súd poznamenáva, že ak iný senát najvyššieho súdu má iný právny názor totožný s právnym názorom sťažovateľa (bod 4), potom ústavnému súdu neprislúcha zjednocovať in abstracto judikatúru všeobecných súdov, a suplovať tak právomoc, ktorá podľa § 8 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov je zverená práve najvyššiemu súdu.

19. Sťažovateľka súčasne namietala porušenie čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 141 ods. 1 ústavy a právo na účinný prostriedok nápravy pred národným orgánom zaručené čl. 13 dohovoru uvedeným postupom a namietaným rozsudkom najvyššieho súdu.

20. Vzhľadom na uvedené skutočnosti, na základe ktorých ústavný súd dospel k záveru o nearbitrárnosti napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu, ktorým rozhodnutím najvyšší súd v rámci odvolacieho konania zároveň poskytol sťažovateľke účinný prostriedok nápravy (body 15 a 16), nebolo možné ani uvažovať o možnom porušení práva zaručeného čl. 13 dohovoru (právo na účinný opravný prostriedok).

21. Ustanovenia čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy patria medzi základné interpretačné pravidlá tvorby a aplikácie právneho poriadku Slovenskej republiky vyjadrujúce princíp právneho štátu a princíp právnej istoty, ako aj viazanosť štátnych orgánov konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Ustanovenie čl. 141 ods. 1 ústavy vyjadruje dve základné zásady, ktoré ovládajú činnosť súdov Slovenskej republiky, a to nezávislosť súdnictva chápanú ako nezávislosť

súdov od ostatných orgánov štátnej moci a nestrannosť súdov, t. j. ich viazanosť pri rozhodovacej činnosti len zákonom, včítane nestranného prístupu súdov k účastníkom konania. Uvedené základné, resp. všeobecné pravidlá a zásady nemajú charakter samostatne uplatňovaného práva. Ich porušenie možno namietat' len súčasne s ochranou konkrétnych základných práv a slobôd zaručených ústavou (resp. medzinárodnou zmluvou).

Keďže v posudzovanej veci nebolo zistené porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces označeným rozhodnutím najvyššieho súdu (bod 17), nemohlo dôjsť ani k porušeniu týchto základných interpretačných, resp. aplikačných pravidiel.

22. Ústavný súd vychádzajúc z uvedených skutočností a záverov odmietol sťažnosť sťažovateľky aj v tejto časti (bod 19 a 20) z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

23. Po odmietnutí sťažovateľkinej sťažnosti ako celku nebol už právny dôvod zaoberať sa jej ostatnými návrhmi uvedenými v bode 6.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. mája 2014